

# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

12. ČERVNA 2005

## Z obsahu:

### Poděkování v chrámě

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

25. května 2005

- strana 2 -

### Byl naplněn láskou

k Matce Boží

Hanspeter Oswald

- strana 5 -

### Raoul Follereau

- strana 6 -

### Nevěděli jsme

Mons. Jan Graubner

- strana 7 -

### Modlitba Anděl Páně

- strana 8 -

### China Keitetsi:

Střílet na vrata místo

na lidi

- strana 9 -

### Počátky Církve (9)

Mario Galizzi

- strana 10 -

### Historie jednoho (nakla- datelského) zázraku

- strana 12 -

### Já jsem (24)

Eucharistické meditace

ctih. Conchity Armidy

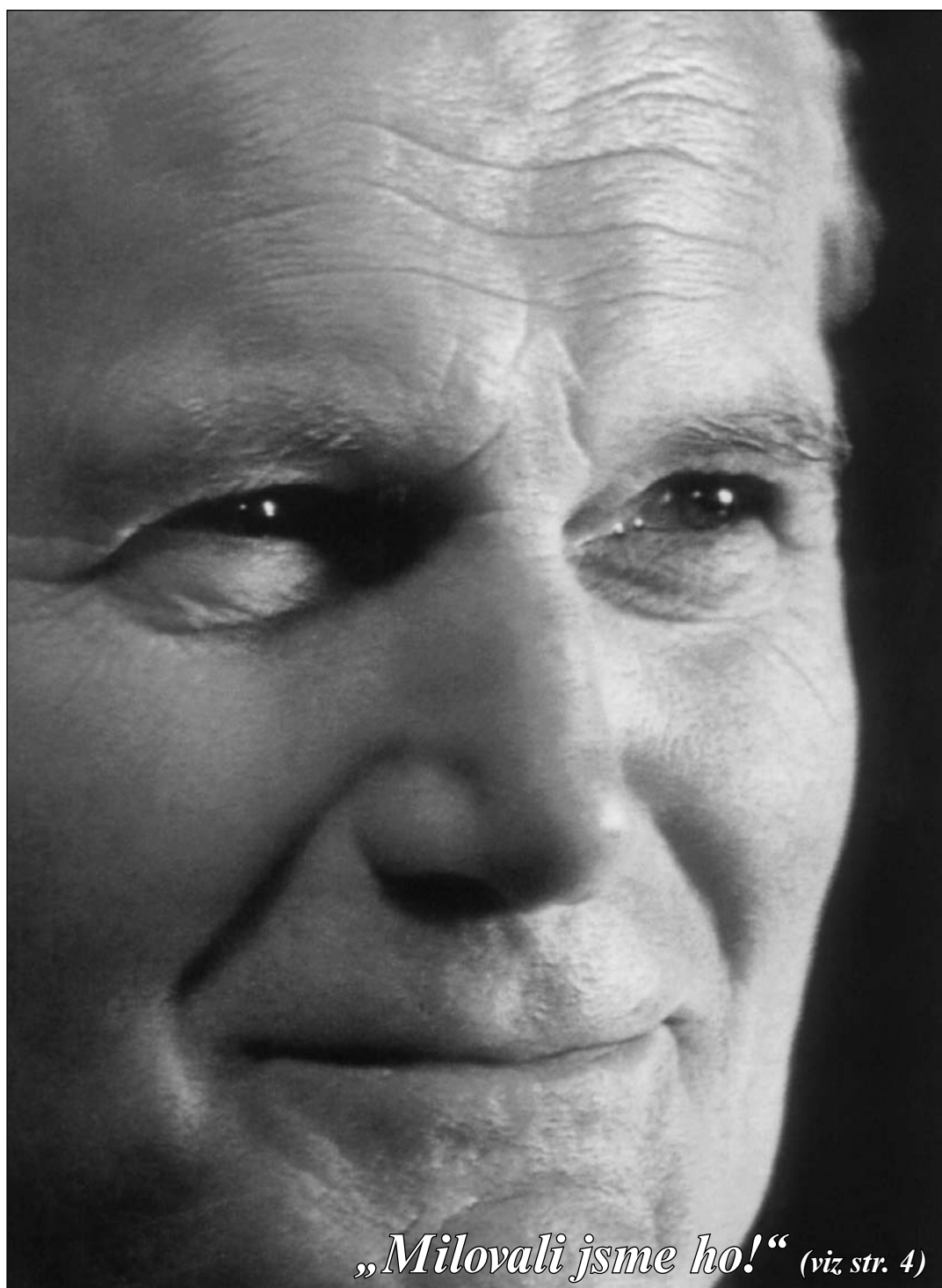
- strana 13 -

### Výzvy fatimského

poselství (13)

Četba na pokračování

- strana 14 -



„Milovali jsme ho!“ (viz str. 4)

## Poděkování v chrámě

### Žalm 115 z prvních nešpor neděle třetího týdne

Žalm 115, který jsme se nyní pomodlili, křesťanská tradice vždy používala počínaje svatým Pavlem, který cituje jeho začátek v řeckém překladu Septuaginty a píše takto křesťanům v Korintě: *Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: „Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil“, věříme i my, a proto také mluvíme* (2 Kor 4,13).

Apoštol se cítí být v duchovním souladu s Žalmistou v klidné důvěře a v upřímném svědectví, a to navzdory utrpením a lidským slabostem. Když bude psát Římanům, opět sáhne k 2. verši žalmu a vyzvedne kontrast mezi věrným Bohem a nestálým člověkem: *Spíše se musí ukázat, že Bůh je věrný, i když každý člověk klame* (Řím 3,4).

#### Kalich spásy

Křesťanská tradice četla, modlila se a interpretovala text v různých souvislostech, a tak se projevuje celé bohatství a hloubka Božího slova, které otevírá nové dimenze a nové situace. Zpočátku byl čten především jako text o mučednictví, ale pak, když Církev žila v pokoji, stával se stále více textem eucharistickým, a to pro slova *kalich spásy*.

Ve skutečnosti je Kristus první mučedník. Položil svůj život v kontextu nenávisti a nevěrnosti, ale přetvořil toto umučení – a tím také kontext – v Eucharistii: ve slavnost díkůvzdání. Eucharistie je díkůvzdání: *zvednu kalich spásy*.

#### Díkůvzdání za záchranu

Žalm 115 v hebrejském originálu představuje jedinou skladbu s předcházejícím žalmem 114. Oba tvoří jediné díkůvzdání adresované Hospodinu, který osvobozuje z objetí smrti, z poměrů nenávisti a lži.

Náš text vyvolává vzpomínku na skličující minulost: prosebník vysoko držel pochodeň víry, i když jeho rty připomínaly trpkost zoufalství a neštěstí (srov.



Ž 115,10). Obklopil ho totiž kol dokola jako opona chlad nenávisti a pohany, protože bližní se projevil jako falešný a nevěrný (srov. v. 11). Proto se nyní prosba proměňuje ve vděčnost za to, že Hospodin zůstal věrný a za této situace nevěrnosti pozvedl svého věrného z temného jícnu lži (srov. v. 12). A tak je tento žalm pro nás vždy textem naděje. Jelikož ani v obtížných situacích náš

Pán neopouští, musíme pochodeň víry držet vysoko.

Prosebník se proto chystá přinést oběť diků, při které se pije rituální kalich, číše posvátné úlitby

je znamením vděčnosti za osvobození (srov. v. 13) a nachází své poslední naplnění v kalichu Páně. Proto je liturgie privilegovaným místem, odkud stoupá zpěv vděčnosti Bohu Spasiteli.

#### Účast Božího lidu

Kromě tohoto děkovného obřadu se prosebník obrací také na shromáždění veškerého

lidu, před kterým plní slib a vydává svědectví vlastní víry (srov. v. 14). Bude to za těchto okolností, kdy vzdá veřejně své díky, protože dobře ví, že i když mu hrozí smrt, Hospodin se nad ním s láskou sklání. Bůh není lhostejný k dramatu svého tvora, nýbrž láme jeho pouta (srov. v. 16).

Prosebník zachráněný ze smrti se cítí jako pánův *služebník, syn jeho služebnice* (tamt.), krásný ori-

entální výraz pro označení toho, kdo je narozen pod jednou střechou s pánem. Žalmista vyznává pokorně a s radostí svou příslušnost k Hospodinovu domu, k rodině tvorů, které s ním spojuje láska a věrnost.

Žalm stále slovy prosebníka končí tím, že evokuje znovu děkovný obřad, který bude slaven v rámci chrámu (srov. v. 17–19). Jeho modlitba bude mít své místo ve veřejném prostředí. Jeho osobní příběh se vypráví, aby byl pro všechny podnětem k víře a k lásce k Hospodinu. V pozadí proto můžeme spatřit celý Boží lid, jak děkuje Pánu života, který neopouští spravedlivého v temném sevření bolesti a smrti, nýbrž vede ho k naději a k životu.

#### Spoluúčast na výkupném utrpení

Uzavřeme naši úvahu tím, že dáme slovo svatému Basilu Velkému, který v *Homilii o žalmu 115* takto komentuje otázku a odpověď, obsaženou v žalmu: *Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Vezmu kalich spásy*. Žalmista si je vědom množství darů, které přijal od Boha: z nicoty byl přiveden k bytí, byl utvořen z hlíny a obdařen rozumem..., pak spatřil plán spásy ve prospěch lidského rodu a uznává, že Pán vydal sebe sama na výkupení za nás všechny. Zůstává na rozpacích a hledá mezi všemi věcmi, které mu náleží, zda by tu nenašel něco, co je Pána důstojné. *Čím se tedy odplatím Hospodinu?* Nikoliv obětmi, ani celopaly..., ale celým svým vlastním životem. Proto říká: *Vezmu kalich spásy*, a kalichem rozumí utrpení v duchovním boji, odpor vůči hříchu až do smrti. To je ostatně to, co učil Spasitel v evangeliu: *Otče, je-li možno, odejmi tento kalich ode mne*; a opět k učedníkům: *Můžete pít kalich, který já piji?*, čímž jasně naznačuje smrt, kterou přijímá za spásu světa (PG XXX, 109), a tak proměňuje svět hříchu na svět díkůvzdání Pánu za život, který nám dává.

Bollettino Vaticano 25. 5. 2005  
Mezititulky redakce Světla

## EDITORIAL

Evangelium dnešní neděle obrací naši pozornost k dlouhodobé bolesti, jakou pocítuje církev zvláště v nejvyspělejších částech Západu: žeň je hojná, ale dělníků málo. O to více nás překvapí nejnovější ústřední statistika, která hovoří o tom, že v celosvětovém měřítku se projevuje velmi pozitivní trend, pokud jde o počet kandidátů kněžství. Za tuto situaci vděčí církev ovšem oblastem tzv. „třetího světa“. Do této nejposlednější kategorie jsou zařazeny země podle nejnižšího stupně ekonomického rozvoje. Kdybychom si ovšem svět rozdělili do kate-

gorií podle duchovních ukazatelů, dopadlo by řazení zcela jinak. Právě země „prvního světa“, tedy země s nejvyšším stupněm vyspělosti a blahobytu se v tomto směru ocitají na chvostu. To je na pováženou. Půda, která nerodí duchovní povolání, má charakter neplodného úhoru. Nedostatek duchovních povolání je závažný symptom. Na první pohled je zřejmé, že hojnost hmotných statků duchovnímu rozkvětu, a tedy i duchovním povoláním nepřeje. Není to nic nového. Už za života Božího Syna jinak nábožensky velice

Pokračování na str. 11

## Pánova žeň

Zamyšlení nad liturgickými texty  
dnešní neděle

*Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte*

Sleduj pozorně Pána při jeho každodenní činnosti. Pracuje doslova do úmru. Chodí od místa k místu a všude neúnavně káže a uzdravuje všechny nemocné. Přicházejí za ním zdaleka široka. Jen se podívej na ty nepřehledné zástupy. Nebylo jim líto vážit dalekou cestu po neschůdných cestách, překonávat překážky i únavu, jen aby se dostali do Ježíšovy blízkosti. Jestliže se ti dostává té milosti, že tě zve k sobě, ani ty nelituj žádné námahy. Pán si velmi pozorně všímá všech, kteří přicházejí k němu. Vidí nejen to, jak jsou utmáčená a skleslá, ale vidí i jejich vnitřní opuštěnost, jejich hlad a touhu a hledá všemožně, jak by jim pomohl.

Ježíšovo srdce je tím pohledem hluboce dojata, a to tím více, že jeho zrak vidí i ty další, kteří budou přicházet po nich a bloudit jako ovce bez pastýře. Budou potřebovat někoho, kdo se jich ujme, bude cítit soucit s jejich tělesnou i duchovní nouzí, kdo je osloví a každého z nich s láskou ošetří. Kolik je tu práce, a co jí teprve přibude! Těch, které má Pán k dispozici, je zatím jen dvanáct a o jednom z nich ví, že jednoho dne zcela selže. Co se tu dá udělat?

Na prvním místě vyzývá Ježíš k modlitbě: *Proste Pána žně!* Pokorná modlitba je nezbytným východiskem každého pastoračního působení. Ještě dříve, než vyše své věrné: *Jděte a kážte*, přikazuje jim, aby prosili Pána žně. Prosí tak i sami za sebe, aby byli takovými *dělníky*, jaké Pán potřebuje, kteří pracují v jeho duchu, v jeho zájmu na jeho poli, tedy ne pro sebe a podle svého, ale pro Pána k prospěchu všech těch utmáčených, skleslých a vysílených.

Pros Pána spolu s nimi a vypros si také podíl na jeho soucitu, který dává tak jasné najevo. Projev svou ochotou a připraveností zapojit se ze všech sil do tohoto velkého úsilí. Ujistí Pána žně, že se nebudeš vymlouvat ani vyhýbat, jestliže bude potřebovat nejen tvou modlitbu, ale také tvoje aktivní přispění. I na tobě ať se projeví ovoce opravdové a upřímné modlitby, abys byl ochoten obětovat také něco ze svého: ze svého pohodlí, času, ze svého majetku i ze svých osobních ambicí a představ. Posiluj svou ochotu a obětavost častým pohledem na potřeby strádajících zástupů. Měj před očima srovnání své vlastní materiální i duchovní hoj-

nosti s nouzí těch, kterým se dostává sotva zlomek toho, co tobě. Probouzej i ve svých dětech citlivost a vnímavost k potřebám bližních, aby se v jejich srdcích zabydlil opravdový soucit se strádajícími.

Obrať svůj pohled k těm dvanácti, kteří tvoří Pánovu družinu. Posílá je splnit ne snadný úkol. Přijmou ho a půjdou, protože si svého Pána zamilovali. Jak je to dlouho, kdy nikomu z nich ani na mysl nepřišlo, že by se měli stát hlasateli Božího království? Ta velká změna v jejich životě nastoupila tak nečekaně. Poděkuj jim z celého srdce, že s takovou ochotou přijali své poslání. Díky jejich věrnému úsilí se nakonec dostala radostná zvěst evangelia až k tobě. To tě zavazuje, abys i ty myslel na to, aby i budoucí pokolení poznala Pána a jeho poselství lásky. Uvědom si, že ani nejsme schopni docenit, jak dalekosáhlý je význam úkolů, ke kterým nás Bůh povolává. Budoucí dobro, o které se můžeš svou poslušností a obětavostí zasloužit, je daleko více než tvůj okamžitý prospěch, ať je jakkoliv nápadný a lákavý.

Čím těžší ti připadá opustit všechno a vstoupit do služeb Hospodáře, tím naléhavější by měly být tvé prosby a oběti za ty, které Pán chce povolát. Nedostatek dělníků nemá na svědomí Pán žně, ale nechota povolaných, kteří nechtějí slyšet nebo váhají uposlechnout. Zdá se, že rozhodnout se pro Ježíše je stále obtížnější. To, co požaduje, je tak diametrálně odlišné od všeho, čím žije dnešní svět: *Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte!* To je příliš radikální změna smýšlení, kterou požaduje od svých dělníků. Nepůjde o žádné podnikání, zvyšování zisku, ani kariéru a popularitu, nýbrž o nezištné rozdávání Božích darů, které jim budou svěřeny, aby je donesli ztraceným ovčím, *vrátili jim zdraví a vytrhli z moci Zlého*. Příchod Božího království nestačí ohlašovat jen slovem, ale celým způsobem svého života v následování božského Mistra až na kříž. Nemohou zvěstovat něco, co je jim cizí. Boží hodnoty a zákon musí učinit obsahem svého srdce a svého života věrně ve stopách Pána.

Co uděláš, jestliže Bůh zavolá jménem i tebe? Nebo snad vylučuješ předem možnost, že bys uposlechl, *všechno opustil a šel za ním?*<sup>(1)</sup>

A co když si Pán vyhlédne a povolá některé z tvých dětí? Uvítáš nebo odmítneš, aby bylo jeho jméno připsáno do seznamu *dělníků* nebo *dělnic*? Zasněží je Pánu, vždyť je jeho. Pros Pána žně, abys byl pro takový případ dobře připraven ty i tvé dítě, abys

## Liturgická čtení

### 1. čtení - Ex 19,2-6a

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal z hory: „Tak řekneš Jakobovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egyptanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě. Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem.“

### 2. čtení - Řím 5,6-11

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

### Evangelium - Mt 9,36-10,8

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kanaňský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechoďte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte ke ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: „Přiblížilo se nebeské království.“ Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

při jeho rozhodování nedělal nátlak ani nebyl překážkou. Jeho povolání je povoláním i pro tebe, abys následoval nebeského Otce, který *tak miloval svět, že dal svého Syna*, aby ovce nebyly bez pastýře, ale měly život věčný. *Uznej, že Hospodin je Bůh, on nás učinil a jemu náležíme. Služ Hospodinu s radostí.*<sup>(2)</sup>

Bratr Amadeus

<sup>(1)</sup> srov. Mk 10,28; <sup>(2)</sup> resp. žalm 100

## „Milovali jsme ho!“

**Jak mladí lidé chápali Jana Pavla II., ukazuje toto svědectví Niny Heeremanové. Zdůrazňuje, že si vážila zesnulého papeže nikoliv *navzdory* jeho morálním požadavkům, ale právě *kvůli* nim. Z jejích slov hovoří nekonečná vděčnost za jasné vedení a orientaci, kterou papež Jan Pavel II. daroval mladým lidem. Ukazoval jim cestu jako maják a formoval jejich životní poslání.**

Mnoho se mluví o obdivuhodném vyzařování Jana Pavla II. na mladé lidi. Stále znovu slyšíme, že dokázal nadchnout mládež *navzdory* vysokým požadavkům v oblasti křesťanské morálky. Mladí prý ho milovali jako svého otce nebo dědečka, i když sami nesouhlasili s jeho velkými ideály, pokud jde o lásku. S tímto hodnocením nemožno souhlasit.

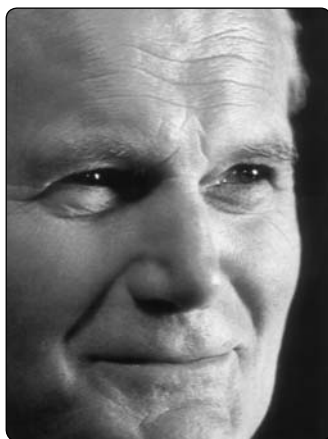
### „Nespokojte se s prostředností!“

Dojem, jaký jsem mohla získat, když mě v roce 1997 strhla vlna Světových dnů mládeže, byl zcela opačný. My jsme ho milovali, protože nás konfrontoval s celou pravdou o lidsky důstojné lásce a nestrpěl, abychom zůstávali za tím, k čemu nás Bůh uschoptil. Byl jako otec, který se nemůže dívat na to, jak jeho děti hynou v hříchu. Nebo abych to vyjádřila obrazně, jako fotbalový trenér, který věří ve svém svěřenci Karla Heinze Rummenigeho, a proto nemůže připustit, aby se spokojil s tím, že bude kopat jen na trávníku za domem. Stále znovu nám opakoval: „Nespokojte se s prostředností!“ – a už vůbec ne ve věci lásky. Chtěl nám dát na srozuměnou, že láska je nejvyšší dosažitelné dobro a dar sexuality je jeho podstatná součást. Je schopná nás dovést do božského rozměru lásky a svobody, nebo nás zotročit, když ji budeme používat tak, jak nám to doporučují velcí ideologové posledního století.

### „Nepřizpůsobte se tomuto světu!“

Narodila jsem se v roce 1972 v katolické rodině a patřím pravděpodobně právě k té generaci, která už nepoznala církevní tra-

dice. Mše a lidé, které jsem tam potkávala, mi připadali jako dítěti a mladému člověku navýsost nudní. Přesto jsem nepřestala chodit na nedělní mši, protože jsem díky správně prožívané víře svých rodičů měla důvěru, že tato nedělní návštěva je to mini-



mum, co dlužím svému Stvořiteli. Měli jsme s bratrem jednu devizu: kouřit marihuanu, být cool, ve všem moderní, ale přesto chodit do kostela, což osvobodí církve od zaprášeného obrazu a pomůže mladým lidem zjistit, že být katolíkem není tak zcela včerejší. Pramáno jsem věděla o Božím slovu: *Nepřizpůsobte se tomuto světu, nýbrž změňte svoje smýšlení, abyste mohli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré a dokonalé* (Řím 12,2). Boží vůle byla totiž věc, která mě trápila. Již jako dítě jsem měla touhu věnovat svůj život službě lidí, jako matka sirotků, jako lékařka anebo jako advokátka. Ideálů nechybělo, chyběla jistota, že je to to pravé, co Bůh ode mne chce.

### Mladá církev na Světových dnech mládeže

V 19 letech jsem začala studovat práva v Heidelbergu, v Drážďanech a v Mnichově a vedla jsem zcela normální život jako jiní mladí: večer bary, diskotéky

a party, dopoledne v posteli, snídaně ve 12, procházky po trávníku před menzou a pokud možno mnoho cest, abychom uletěli stísněnosti vlastního srdce. Za tím vším stála touha po velké lásce. Měla jsem mnoho flirtů, ale čím více lidí jsem poznala, tím více jsem si kladla otázku, zda něco takového jako velká láska, muž mého srdce, vůbec existuje. Přátelé mi říkali, že jsem příliš náročná a život se skládá z kompromisů. Tak jsem již mnoho svých velkých ideálů „pohřbila“, až jsem se jako zázrakem dostala na Světový den mládeže do Paříže a tam jsem potkala zcela jinou církev, než jakou jsem znala: mladé, kteří celé hodiny klečeli před Nejsvětější Svátostí a slunili se v ní tak, jak jsem se dosud slunila jen na středomořském pobřeží, mluvili o Ježíši jako o svém nejlepším příteli a řekli mi do tváře, že *milují* papeže. To bylo pro mě neslychané! Hluboce ve mně utkvělo rčení, které jsem od dětství slychala znovu a znovu: „Jsme katolíci, i když s papežem ve všem nesouhlasíme. Ve věci antikoncepce trochu přehání, ale jinak je to dobrý člověk.“ Tam v Paříži jsem poprvé potkala Ježíše nikoliv jako Boha vysoko nad mraky, nýbrž jako toho, který je ve své Církvi živoucí. Ba co víc, jako toho, na koho se rozšířila všechna moje dosud neuvědomělá touha po lásce, po naplnění, po smyslu života.

### „Můj život se od základu změnil“

„Mistře, kde bydlíš?“ bylo motto Světového dne. „*Pojď a podívej se*,“ byla Pánova odpověď. Začala jsem přicházet, tzn. ve svátostech, v pravidelné zpovědi, v každodenní mši svaté, v modlitebním společenství, ale především

### PAPEŽ BENEDIKT XVI. ZHLÉDL FILM O JANU PAVLU II.

„Karlův příběh“, tak se jmenuje dvoudílný italský televizní film, který papež Benedikt XVI. zhlédl ve výroční den narození Jana Pavla II. Hlavní roli ve filmu ztělesnil 32letý polský herec Piotr Adamczyk, člen varšavského Současného divadla. Podkladem pro film je kniha „Dar a tajemství“ Karola Wojtyły. Po projekci měl papež krátký projev.

v osobní modlitbě před Nejsvětější Svátostí. Svěřila jsem svůj život po vzoru papeže a mladých lidí Matce Boží a prosila jsem ji, aby mi ukázala Boží plán pro můj život. Během dvou let se můj život od základů změnil. Všechno, co dříve určovalo můj život, ztratilo svou chuť, pokud to nebylo zaměřeno na Ježíše Krista, a trpěla jsem vším, co mě od něho oddělovalo. Cítila jsem, že jsem v zajetí špatných zvyků a že se vlastními silami nemohu osvobodit. Moje otázka zněla: „Páne, co chceš, abych udělala ze svého života?“ Byla jsem hluboce přesvědčena, že život v plnosti je možný jen natolik, nakolik odhalím Boží plán pro můj život. K tomu však bylo třeba slyšet jeho hlas, pro který jsem se stále ještě cítila hluchoněmá.

### „Pravda vás osvobodí“

Když papež vyhlásil rok 1998 Rokem Ducha Svatého, rozhodla jsem se, že navštívím charismatické exercicie, protože jsem si myslela: Jestliže v tomto roce nepochopím, kdo je to Duch Svatý, pak mi zůstane nadále jako pro mnohé jen tajemný „Přízrak“. Doufala jsem, že tam najdu omilostněné lidi, kteří mi pomocí darů Ducha sdělí Boží vůli pro můj život jako ve věštírně. Takoví lidé tam skutečně byli. Ale, Bohu díky, neudělali mi to potěšení, aby se pro mě stali Božím hlasem. Exercicie kázali indičtí misionáři všech stavů. Od rána do večera nám kázali Boží slovo v celé jeho nekompromisnosti.

## Byl naplněn láskou k Matce Boží

Pochopila jsem, že Ježíš umřel na kříži jako smír za moje hříchy, že hřích mě dělá hluchou pro Boží hlas a odděluje mě od Duchu Svatého, který je naopak silou každého křesťana, dynamikou, bez které není křesťanský život možný. Boží slovo bylo jako lékař, který nejdříve stanoví diagnózu a pak teprve začíná s terapií. Byla jsem nekonečně vděčná za každý hřích, který byl pojmenován jménem, abych mohla poznat, od čeho se mám odvrátit. *Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí* (Jan 8,32). Najednou jsem byla schopna pochopit celou nauku Svatého otce. Jeho jasná slova nejdříve ve věci sexuality a pak i v jiných oblastech církevního učení daly mému životu tu orientaci a nový počátek, který byl a je jako probuzení ke svobodě, pokoji a radosti. On, který dal celý svůj život do služeb Bohu a lidem, umožnil mi pochopit, že cíl a štěstí mého života je v Ježíši Kristu, který je pro nás Život. Jestliže jako matka v sirotčinci, lékař nebo právník, to je druhořadé. Co uchvátilo moje srdce, bylo slovo, které k nám dolehlo jako bolestný výkřik z Otceva srdce: *Můj lid zahyne, protože odmítá poznání* (Oz 4,6). Především mladým lidem chybí poznání Krista a jeho přikázání, která jsou jako směrovky k naplněnému a šťastnému životu. Sv. Pavel komentuje totéž, když říká: *Jak mají uvěřit, když nic neslyšeli? Jak mají uslyšet, když nikdo nehlásá?* (Řím 10,14). Jan Pavel II. jej hlásal a jeho slovo k nám dolehlo navzdory všemu odporu. Děkuji, děkuji, děkuji Bohu za dar tohoto velkého papeže, apoštola Božího milosrdenství, a přeji si, abychom my všichni, kteří se už ve Francii nazýváme „Generace Jana Pavla II.“, zůstali věrni jeho dědictví a pokračovali v díle hlásání, aby všichni lidé došli k poznání Božího jasu na Kristově tváři (2 Kor 4,6) a našli v něm plnost života.

Z *Kirche heute* 5/2005  
přiložil -ls-

Kde je papež? Tri řádové sestry jeho domácnosti a sekretář Stanislaw Diwisz prohledávali místnost po místnosti v papežově soukromé rezidenci ve starosti, zda se mu něco nepříhodilo. Nebyl ani v ložnici, ani v pracovně. Nakonec ho našli v soukromé kapli. Ležel v prostraci na kamenné podlaze pohroužen do modlitby a na vnější podněty nereagoval.

To byla scéna pro polského papeže příznačná. Vrhá světlo na podstatu jeho zbožnosti podobně jako následující příhoda o svátku Nanebevzetí Panny Marie r. 2004: Jan Pavel II. již nemocný navštívil Lurdy. V jeskyni před sochou Panny Marie Lurdské se takřka zhroutil na klekátku. Přestalo ho poslouchat tělo, nebo byl v extázi? „*Pomozte mi,*“ zašeptal polsky. Jeho doprovod se již obával, že právě na tomto nejznámějším mariánském poutním místě udeřila jeho poslední hodina. Byla by to ovšem smrt, která by tomuto papeži zcela odpovídala.

Jeho papežský znak nesl velké zlaté M na modrém poli. M pro Marii. Rovněž „Totus tuus“ bylo ve znaku. Jan Pavel II. se zcela zasvětil Matce Boží. Jeho odevzdanost Panně Marii byla tak hluboká, že mnozí věřili, že vyhlásí další mariánské dogma. Je-

ho mystika ho vedla skrze Marii vždy k Ježíši. Jeho ponoření do mariánské modlitby je neoddělitelné od jeho kněžského života stejně jako od jeho osobnosti. Jeho bezprostřednost a velká



gesta při velkých shromážděních jako by však zakrývala jeho mystický základ.

Mystika je především hluboká zbožnost jakožto podstatná součást víry. Věřit neznamená vědět, ale duši hledat Boha. Vytržení, úplné ponoření do modlitby, náboženské citění, to jsou mystické zážitky.

Takové vytržení může prožít každý. K tomu ani nepotřeboval Jan Pavel II., aby byl knězem. Svou pevnost ve víře, své

vědomí, že plní vůli Boží, získal v mystických prožitcích již jako dítě. Je možné, že útěk do mystiky mu pomáhal překonávat pochybnosti při nacistických hrůzách v jeho vlasti. Osvětlem byla jen 30 km od jeho rodiště Wadowic.

Ve Wojtylově rodném městě mají věřící obyčej, který už poznamenal mnoho dětí. Devíti – desíletí dostávají slavnostně škapulír, pruh látky s obrazem Matky Boží. Nosí ho u sebe stále jako amulet. Již při pohledu na tento obraz upadají do meditace. Mnoho lidí z Wojtylovy vlasti nosí tento škapulír u sebe celý život.

Se svým otcem často putoval do nedalekých Zebrzydowic na horu Kalvárii. Po matčině smrti putovali znovu otec a syn na Kalvárii, aby se modlili. Otec přitom ukázal na Matku Boží a prosil ji, aby potěšila dítě v jeho ztrátě: „*Hled, to je nyní tvoje Matka.*“

Toto odevzdání života nebeské Matce se hluboce vrylo do chlapcovy duše. Určovalo jeho náboženské citění tak dalece, že uvažoval o vstupu ke karmelitánům, odkud pocházel obraz škapulíře, který nosil na krku.

Ještě netušil, že tento úkryt v klínu Matky Boží mu pomůže v té nejtěžší hodině.

Věřící slavili r. 1981 v Portugalsku svátek Matky Boží Fatimské, když Turek Ali Agka zamířil svou zbraň na Jana Pavla na Svatopetrském náměstí. Několik vteřin předtím držel Jan Pavel II. ve své náručí dítě. To dítě, jak přiznal později atentáčník při výslechu, ho iritovalo. Proto jeho střela nebyl tak přesná, jak si přál.

Dítě zachránilo papeži život na svátek Panny Marie Fatimské. Jako by Matka Boží držela nad ním ochrannou ruku.

Jan Pavel II. věřil v tuto moc a sílu Panny Marie. Tato mystika určovala jeho život.

-sks- 20/2005



## Raoul Follereau

Opustil nás v roce 1977 ve věku 74 let. Celý svůj život věnoval ubožákům a především malomocným. Aby se za ně zasadil všemi silami a pomohl jim znovu nalézt zdraví, důstojnost a zaměstnání, rozhodl se jednoho dne jako Abbé Pierre, že se zřekne bohatství. Bylo mu sotva patnáct let, když měl v kinosále v Nevers, ve svém rodném městě, přednášku na téma „Bůh je láska“ ve prospěch malých sester chudých. Jak obdivuhodně! Roul se již tehdy rozhodl pro dvě prvořadě hodnoty, které byly určující pro celý jeho život: „Milovat a jednat.“

Jak dospěl k tomuto rozhodnutí? Již v rodičovském domě žil v křesťanském prostředí. Jeho otec vedl malý strojírenský závod s deseti spolupracovníky a jeho matka byla hluboce věřící. Bůh a láska tvořili u nich jeden celek, který se nedá naučit, ale je třeba ho denně prosazovat do života. To se odráželo v jejich vztazích k zaměstnancům, kterým v každém problému všemožně pomáhali a podporovali je, a v něžnosti, jakou chovali ke svým třem dětem, které ve všem předcházeli svým příkladem.

Raoul Follereau se již jako mladý postavil ostře proti polemikám, které antiklerikálové zahájili proti lidem věrným církvi a které zachvátily celou Francii. Zákodníci potlačovali to nejsvětější, ale dosahovali přitom naopak obdivuhodné duchovní obnovy. Velmi ho poznamenala také smrt jeho otce v první světové válce. Protože rodina se ocitla v nouzi, pracuje nejdříve jako sedmnáctiletý v muniční továrně. Pak se dá jako reportér v průběhu jedné cesty po stopách P. Charlese Foucaulta inspirovat tímto velkým francouzským badatelem a misiónářem, kterého v roce

1916 na Saahaře zavraždili příslušníci islámského bratrstva. V době svého pobytu na poušti objeví malomocné, kteří žijí v krajní opuštěnosti a kteří zanechali v jeho milosrdném srdci trvalou stopu.

To všechno udělalo z Raoula obhájce živého křesťanství a apoštola míru a pokroku, který vytváří dobročinné instituce pro nejrůznější záležitosti. Zasaduje se na nejvyšších institucích, dokonce na OSN, za odzbrojení a žádá Eisenhowera a Malenkova, prezidenty USA a SSSR, aby mu každý z nich dal sumu ve výši jednoho bombardovacího letadla pro péči o malomocné na celém světě.

Se svou ženou mnoho cestuje zvláště po francouzsky mluvících zemích, často s nasazením vlastního života, a navštěvuje „své“ malomocné, aby je povzbudil a zajistil jim potřebnou péči. Uskuteční mnoho přednášek, aby vzbudil pozornost vlád a veřejných organizací i soukromých osob. Jako advokát nasazuje všechnu svou výřečnost, aby se malomocných zastal a vyvolal vlnu dobročinnosti. Při svých přednáškách však nezapomíná ani na ostatní strádající, kteří se ocitli na holičkách, na utěnce a hladovějící. V souladu s blahoslavenstvími a s církevními Otcí dává se věst „přednost-



Raoul Follereau

ni péči“ o chudé a je tvrdý ke všem, kteří se o ně nestarají nebo s nimi špatně zacházejí. Vyplatí se naslouchat mu, protože jeho slova jsou často varovná a dá se z nich vytušit katastrofa z 11. září, kdy dva letouny zničily Světové obchodní centrum v New Yorku.

„Jistě, vždycky byly boje a války. Na počátku mezi Kainem a Ábelem. Ale Kain mohl zabít jen Ábela. Pak přišel pokrok a pokrok se stal nesmírným strojem na vraždění. Zítřka může vystoupit muž, jeden jediný muž s šíleným nápadem zničit celé lidstvo. Protože nikdo nemůže zaručit, že tisíc, dva tisíce nebo deset tisíc atomových bomb, které budou svrženy na zemi, nebudou znamenat konec světa.“ Podle Raula Follereaua může válku porazit jen láska a volá proto jako sv. Pavel ze všech střech: „Svět hladovějí po obilí a po něžnosti. Dejme se do

práce... Když každý z Vás, kdo má sílu, překoná své předsudky, když každý najde odvahu k bliženské lásce, probudí se na světě velká naděje. Pouhým vzdycháním se ničeho nedosáhne. Neprátelsky naladěná srdce budou pozdě naříkat, když už nic jiného nepůjde udělat. Jednejme okamžitě, všichni společně! Jinak se musíme vypořádat s tím, že se z nás stanou padouši.“

Ale jak máme jednat? Raoul Follereau není ustrašený a mluví zcela jasně:

„Chudý, nemocný a pronásledovaný má neuhasitelnou žízeň najít sám sebe. Uvědomit si, že je člověk jako ostatní, že má právo žít a že má také povinnost doufat. Milovat ho doopravdy znamená umožnit mu, aby byl sám sebou, nespokojit se s tím, že mu dáme obsah peněženky, ale sdílet s ním jeho utrpení, jeho vztek, jeho požadavky nebo i jeho radosti a dát mu podíl na našich radostech.“

Jak by člověk mohl zůstat k takovým slovům lhostejný! Když jsem slyšel o jeho boji proti lepře a vši jiné bídě a četl jsem jeho první knihu, byl jsem vtážen do jeho kouzla. Chtěl jsem ho bezpodmínečně poznat. Došlo k tomu jednoho letního dne r. 1961, když Abbé Pierre byl tak laskav a dovezl mě svým autem k jeho bytu v Paříži. Byli jsme spolu již v písemném kontaktu: nyní však stál přede mnou živý.

Vracel jsem se ze své první cesty za malomocnými v Kamerunu a vysvětlil jsem mu, že jsem k tomu využil svou dovolenou..., a že zítra opět musím nastoupit do práce ve Světovém poštovním sdružení. Tu mi řekl, že on zasvětil nešťastným celý svůj život. Hluboce se mě to dotklo a určitě pod dojmem únavy ze všech zážitků v Africe a zastíněn auru, která ho obklopovala jako všechny proroky, odpověděl jsem: „Ale já jsem tam nejel, abych se dal fotogra-



Zleva: Abbé Pierre, Marcel Farine a Raoul Follereau

fovát.“ – Narážel jsem tak na nesčetné fotografie, které jsem viděl v Kamerunu a již předtím v jeho propagačních listech. On, který je více prorokem než všichni ti, které jsem znal, mohl se cítit uražen. Ale on zůstal zcela klidný, upřeně se na mě zadíval a řekl: „Lidé to chtějí; boj je velice urputný a dosud neskončil.“ Dlouho jsme si spolu povídali a od toho dne se naše spolupráce změnila ve věrné přátelství. Několik let později mi projevil plnou důvěru a nechal mě v Bernu předsedat prvnímu zasedání organizace, která se později stala Mezinárodním sdružením aktivit na pomoc malomocným (ILEP).

To byl velký Follereau: zachovat si svou důstojnost a přesto přijmout poznámku přítele. Nikoliv předstírat něco, co není, nýbrž zůstat tím, čím ve skutečnosti vždy byl, občanem se svými obyčejí, čas od času více pojíst a k tomu se napít dobrého vína. Ale byl stejně tak ochoten riskovat život, aby utlačované navštívil v místě tvrdých bojů, aby se jich zastával u jistých velkých pánů, kteří mu ne vždy dopřáli sluchu, a dát do hry způsobný rozruch. Jeho slova jsou jako mystika, když říká: „Křesťanství je revoluce prostřednictvím bliženské lásky. Každý k ní může přispět v rámci nekonečného řetězu lásky, který opásá něžně celý svět.“ Hovoří také o špatném využívání peněz a řídí vznik mezinárodního fondu k zmírnění těch nejhorších situací (hlad, epidemie).

Pro něho je recept zcela jasný: osobně se zasadit, aby se bližnímu dostalo pomoci. Podle jeho názoru je třeba začít už ve škole. V tomto smyslu navrhuje, aby do vyučovacího programu byl zařazen kromě národních dějin také předmět dějin lidstva s jeho bolestnými, ale i plodnými stránkami (podpora žen, zrušení otroctví, snížení dětské úmrtnosti, humánní řízení práce), aby si dítě uvědomilo, že je členem velké lidské rodiny a má vůči ní své povinnosti.

V naší době globalizace a také sekularizace a materialismu přichází Raoul Follereau s poselstvím zakládajícím se na evangeliu, které můžeme tím nebo oním způsobem uskutečňovat: ve škole, v politických institucích anebo osobně ve svém profesionálním životě. Vzhledem k panující nespravedlnosti a bídě se stává pro každého z nás zavazující povinností posilovat mravní vědomí proti sexuální nezřízenosti a proti útokům na lidský život. Nemůžeme již váhat. Raoul říká: „To, co navrhuji, je obohacení, které spočívá v obšťastnění toho druhého. Mám to, co jsem daroval.“

Církev nám neříká nic jiného. Jan Pavel II. připomíná, že je naší povinností dávat ze svých přebyteků, ano i ze svého potřebného, abychom chudým ulehčili život. Můžeme se inspirovat tím, co napsal v encyklice *Centesimus annus*: „Člověk nesmí nakládat s věcmi, které má řádně ve vlastnictví, jako by patřily jen osobně jemu, ale musí se na ně dívat jako na společné vlastnictví v tom smyslu, že nemá sloužit pouze jeho užitku, ale i užitku jiných.“

Raoul Follereau v podstatě následoval Krista. Opustil svou vlast, svůj blahobyt a šel za posláním dobýt svět. Jeho křížové tažení se týká lásky a slitovnosti. Může nám říct slova o náboženském postoji, v jejichž světle můžeme čas od času zkoumat sami sebe:

„Dost často spočívá náboženství jen v postojích, které si osvojíme, v gestech, která konáme, v zákazech, které obcházíme. Každý křest jistě znamená o jednoho křesťana více, ale ne vždy o jednoho pohana méně.“  
„Milovat chudé, milovat sousedy, bližní, které máme na konci světa, milovat cizince, kteří jsou nám docela blízko, milovat, milovat...“

„Bez toho jsou poklekání, vyprávění, posty k ničemu. Kdo nemiluje, není křesťan.“

Z *Maria heute* 4/2005  
přeložil -ls-

## Nevěděli jsme

Dopisy birmovanců, kteří mě žádají o udělení této svátosti, mi přinesly už mnoho radosti. Řada z nich totiž nechá nahlédnout do tajemně ukrytých krás světa mladých, do jejich objevů a bojů, do jejich vnitřního života s Bohem. Jistěže nemůžeme zevšeobecňovat, ale skutečnost, že máme mezi mladými lidmi krásné duše, velkorysé a pravdivé, nadšené i praktické, které objevily Boha jako cíl života a pramen štěstí, je znamením naděje pro církev i svět. Jasný smysl života, ochota sloužit a nasadit se pro druhé, aby taky mohli objevit nádhru života s Bohem, to je skvělá charakteristika mladého člověka.

Někdy se však dovím i o tom, že teprve během přípravy na biřmování objevili důležité zásady křesťanského života a našli odvahu radikálně změnit svůj život. *Nevěděli jsme, že mladí křesťané v době známosti nebyli se svým partnerem*, říká někdo z nich. Ani se tomu nechce věřit. Avšak ochota ke změně a skutečné poslechnutí zase ukazují na upřímnost.

Jaké je to asi v dalších oblastech? Že by v době internetu, encyklopedií a supernabídek na vzdělání všeho druhu chyběly zásadní informace pro zdravý život? Nebo snad slyšeli a nevnímali, či si nedovedli z jednotlivých informací udělat dostatečnou syntézu? Je příklad okolního světa tak strhující, či vliv televize prosazující pokleslý způsob života jako normální je tak vlivný? Nebo církev o některých věcech mlčí či nemluví dost srozumitelně? Mají rodiče strach říkat velkým dětem nepříjemné věci, aby je neztratili? Možná nese každý kousek viny. Statistika k tomu dodává, že kromě možnosti přípravy na biřmování na-

vštěvuje u nás náboženskou úkuku ve středoškolském věku jen asi půl procenta studentů.

Ale stačilo by vědět? Tak často slyšíme: *Já vím, ale...* Zdá se mi, že v určitém věku je rozhodující, co se považuje za normální u vrstevníků, u uznávaných hvězd, ve většině zajímavých filmů a knih. Normální by mělo být nelhat a nekrást, poctivě pracovat, nést odpovědnost, držet slovo, brát ohled na slabší, umět odpustit vlníkům a pomáhat potřebným. Normální by měla být krása panen, statečnost a věrnost mužů, spořádaný



život v rodině, věrná láska muže a ženy v manželství, radost rodičů z plolení a výchovy dětí. Normální by měl být náboženský život, společenství s Bohem i ve všedním životě a samozřejmě počítání s dlouhodobým výhledem až do věčnosti.

Některé kruhy mají zájem ukazovat veřejnosti jako normální násilí, volný sex, prázdný život s užíváním si bez manželství a bez dětí, homosexuální soužití..., a to ještě na sympatických postavách.

Pohoršená kritika spravedlivých ani beznaděj malomyslných, která se vymlouvá na mocné a vlivné, či lhostejnost dobromyslných, která počítá s tím, že ono se to obrátí v dobré samo, tady nic nepomohou. Pomoci vytvořit atmosféru zdravého prostředí však může každý, kdo zachování věčných Božích norem vezme za normální především pro sebe, a to jak v soukromí, tak ve veřejném životě. Nezměníme svět, ale snad usnadníme dobré zrání někomu ze svého okolí. A bude-li nás víc? No řekněte, nestojí za to aspoň to zkusit? Mezi mládeží takové hrdinu znám.

## ÚSPĚŠNÝ PROTEST

Bojkot internetové dražby eBay, ke kterému vyzvali katolíci na internetových stránkách, vedl k tomu, že eBay prohlásila, že upouští od dražby posvěcené hostie a podobných posvátných předmětů.

## HOMOSEXUÁLNÍ FESTIVAL V JERUZALÉMĚ OVDOLÁN

Odchod Izraele z pásma Gazy a čtyř židovských míst v Samařsku způsobil, že homosexuální festival bude přeložen do některého jiného města. V Jeruzalémě se měl konat v roce 2006. Právověrní židé a evangelikální křesťané proti pořádání festivalu společně protestovali. K protestu se připojili i muslimové.

## ZÁKON O NÁBOŽENSKÉ „SVOBODĚ“ V ČINĚ

Mezinárodní společnost pro lidská práva odsoudila nový zákon o náboženské svobodě v Číně. Spíše než rozšíření náboženské svobody zajišťuje nový zákon rozšíření možností státu, jak náboženskou svobodu omezovat. Věřící lidé jsou v Číně kriminalizováni, pronásledováni, vězněni a týráni. Peněžní pokuty, cenzura a uzavírání náboženských zařízení patří k běžným represáliím.

## NOVÁ PAPEŽSKÁ NADACE

Svatý stolec představil ve Světové zdravotnické organizaci novou papežskou nadaci, jejímž účelem je zpřístupnění léků potřebným pacientům. Má název „Nadace dobrého Samaritána“. Kardinál Javier Lozano Barragán, který zprávu přednesl, připomněl, že ročně umírá 17 milionů lidí na infekční nemoci, z nichž 90 % žije v rozvojových zemích. 95 % pacientů s AIDS nemá peníze na antiretrovirální léky. V některých zemích jsou nedostupné léky na „nemoci chudých“ – tuberkulózu, malárii a další.

Papežské organizace už dnes zajišťují léky v 11 afrických zemích, v Asii a v Latinské Americe.

Catholics on Line – Res Claritatis



## Modlitba Anděl Páně

*Modlitba Anděl Páně vznikla postupně mezi XI. a XVI. stoletím. Věřící třikrát denně přerušili práci a pozvedli svou mysl, aby rozjímali o tajemství milosrdenství: o vtělení Božského Slova v lůně Panny Marie. V naší době, kdy je mír tak ohrožován, mnoho křesťanů znovu objevilo Angelus a modlí se ho zvláště na tento úmysl.*

V době překotného reformování modliteb a liturgie prohlásil Pavel VI.: „Co se týká modlitby Anděl Páně, chtěli bychom co nejnaléhavěji doporučit, aby tato modlitba zůstala zachována. Tato modlitba nepotřebuje žádné reformy – za celou dlouhou dobu své existence nic neztratila na své kráse a lesku, její struktura je jednoduchá a převzatá z Písma svatého, historický původ nás vybízí, abychom se modlili za mír a bezpečí, a svým časovým rozložením posvěcuje průběh dne podobně jako denní modlitba Církve. Připomíná nám velikonoční tajemství, protože po zmínce o vtělení Krista prosíme, abychom skrze jeho umučení a kříž byli přivedeni ke slávě vzkříšení. Velká cena rozjímání o vtělení Krista, pozdrav Matce Boží a odevzdání do jejího milosrdenství a přimlvy mají stále nezmenšenou cenu. I při změnách časových okolnostech zůstávají nezměněny den-

ni úseky: Ráno, poledne a večer jsou pro většinu lidí mezníky v jejich práci a vytvářejí příhodné pozvání ke krátké chvíli modlitby.“ (*Marialis Cultus*)

### Zařadit se do dlouhé tradice modlitby

V malém mariánském oficiu, které bylo vydáno za Pia V. v druhé polovině XVI. století, objevuje se modlitba Anděl Páně téměř v dnešní podobě: Stojí tam:

„Když ráno, v poledne a večer zvoní zvon k andělskému pozdravu, modlíme se:

*Angelus Domini nuntiavit Mariae, et Maria concepit de Spiritu Sancto. Ave Maria...*

*Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum. Ave Maria...*

*Et Verbum caro factum est et habitavit in nobis. Ave Maria...*

Všem, kteří se tuto modlitbu zbožně modlí, uděluje se odpustek 15 dnů.“

*Tak jako jsem já byl podle vůle Otce připravován na svůj úkol svou Matkou, tak i vy se máte dát od ní vést. Její mateřská moudrost vám ukáže cesty, které vy sami nemůžete znát. Potěší vás tam, kde je všechno těžké. Uchrání vás ve všech nebezpečích a bude vás provázet i tam, kde už s vámi nikdo nechce být. Její lásku doprovází Otec, a to až do krajnosti. Jednou uvidíte toto obdivuhodné tajemství v Otcově Srdci: v lásce a úplné oběti Syna a Matky. Oni jsou jedno srdce, jedna láska Otce, která všechno objímá, nejvyšší dobro, nejhlubší blaženost, jaké můžete požívat, nevýslovné tajemství lásky, které trvá od věčnosti do věčnosti.*

Sestra Marie Františka od Ukřižované lásky

Papež Benedikt XIV. provedl definitivní úpravu, když nařídil, aby ve velikonoční době nahradila tuto modlitbu modlitba *Regina coeli*.

Dříve než Angelus nabyt dnešní podoby, prošel několika fázemi.

Ve středověku byl v profánní oblasti obyčej večer při zakončení práce vyzvánět. Postupně se vytvořil zvyk modlit se při tom Zdravas Maria. V XI. století už to byl všeobecný zvyk.

Na počátku XIII. století nařídil Řehoř IX. (1227–1241), aby se věřící modlili Zdravas za zvuku zvonů denně také ráno a večer. Čtyři roky později nařídil koncil v Kolíně modlitbu Ave Maria třikrát denně ráno, v poledne a večer za zvuku zvonu.

R. 1262 nařídil sv. Bonaventura jako generální představený františkánů všem spolubratřím, aby se ráno a večer modlili tři Ave Maria. 1287 to koncil v Exteru v Anglii nařídil všem věřícím.

Jan XXII. byl prvním papežem, který tuto modlitbu obdaril odpustky. Příslušnou bulu vydal r. 1318 v Avignonu, kde tehdy papežové sídlili. Tato bula se ještě nezmiňuje o modlitbě v poledne.

Teprve Kalist III. (1455–1458) nařídil dodatečně polední vyzvánění, které má doprovázet modlitba tří Zdravasů, aby se tak vyprosila Boží pomoc ve válce proti muslimským Turkům. Tato praxe se rychle rozšířila a r. 1472 ji král Ludvík XI. předepsal pro celou Francii.

Nevíme přesně, od kdy přibývala ke Zdravasům i modlitba Anděl Páně. Jisté však je, že svou podobu získala tato modlitba za papeže Pia V. (1566–1572), ovšem bez závěrečné orace. Tu přičlenil závazně Benedikt XIV. ve svém Breve ze 14. září 1742 jako podmínku pro získání odpustků.

Další papežové tuto praxi vždy podporovali a obdařovali odpustky.

Podle Maria heute 3/2005

-lš-

# China Keitetsi: Strílet na vrata místo na lidi

V rámci ekumenické akce proti využívání dětí jako vojáků „Plný zásah – střílet na vrata místo na lidi“ v Kelheimu v biskupství Řezno vystoupila bývalá dětská vojačka z Ugandy China Keitetsi a vyprávěla o svém osudu. V roce 1984 jako osmiletá se dostala do tábora verbířů dětských vojáků. Děti tam pracují jako kuchaři a jako nenápadní špioni na frontě. Při prvním vojenském nasazení si hrála s jinými dětmi na ulici, aby tak zdržela vojenský konvoj, který pak napadla armáda rebelů dnešního prezidenta Museveniho.



China Keitetsi (vlevo)

Jako devítiletá musela sama zabít jednoho člověka. „Říkali nám, že jsou to naši nepřátelé, že to nejsou lidé a dávali jim zvířecí jména. Mnoha dětem vyprávěli, že nepřátelé zabili jejich rodiče. Věděla jsem, že v mém případě to není pravda a že tito lidé nám nic neudělali.“ Později bylo na denním pořádku, že velitelé dívky pohlavně zneužívali. China se ve 14 letech stala matkou. V 19 letech se jí podařilo uprchnout z Ugandy a s pomocí OSN se dostala do Dánska. „Když jsem tam viděla, jak vyrůstají jiné děti, myslela jsem si, že už mám 200 let,“ popisuje svůj pocit z toho, jak byla připravena o dětství i o důstojnost ženy. „To byl ten největší zločin a já jsem měla tehdy pocit, že to celý svět ignoruje.“

Dnes má China 28 let a s vší stranou pomocí se jí v posledních letech podařilo začít nový život. Nemůže však zapomenout na to, že na světě je na 300 000 dětí, které strádají jejím dřívějším osudem. Proto plánuje spolu s katolickým misijním dílem Missio zřídit rehabilitační cent-

rum pro dětské vojáky ve Rwandě. Aby upozornila na strašný osud těchto dětí, popsala svůj osud v knize „Vzali mi matku a dali mi zbraň“ a pořádá přednášky jako byla tato v Kelheimu. Zvláště ji potěšilo, že mezi 80 posluchači byla velká skupina mládeže. „Děkuji hlavně za to, že přišli. Můj svět byl od osmi let moje zbraň, moje uniforma, moje cigarety, moje každo-

denní služba. Uvědomte si, co to znamená, že můžete vyrůstat v rodině a chodit do školy.“ Její vizitka zobrazuje maličkého krátkonožého dětského vojáka s jeho zbraní, kterému komanduje všemocný důstojník a který přitom sní o pestrých pastelkách. Zájem mladých lidí a mezitím i četných církevních organiza-



ci, které se začaly zajímat o osud dětských vojáků, jí dodávají odvahy.

Proto se stala hlasatelkou akce „Plný zásah – střílet na vrata místo na lidi“, kterou organizuje pomocné dílo Adveniat a evangelické bavorské

misijní dílo. Chce v rámci mistrovství světa v kopané upozornit na problém zneužívání dětí jako vojáků.

Spojená pomocná díla podporují 15 projektů s 80 až 120 dětmi.

„Poprvé v životě prožívají v domech vedených řádovými sestrami, co je to pocit bezpečí a pocit být laskavě přijímán. Často pocházejí z rozvrácených rodin a vojsko přes všechnu svou krutost bylo pro ně jedinou náhradní rodinou. Proto se nyní snažíme vyjít vstříc jejich lidské potřebě bezpečí a lidské důstojnosti, o které byly za vojenské služby záměrně připraveny. Je nutno jim pomáhat překonat traumatické zážitky.“ China Keitetsi vyprávěla

## Afrika, naděje a budoucnost Církve

Největší výzvou pro Benedikta XVI. na počátku jeho pontifikátu je zaostávající růst katolické církve v Evropě. Zatímco zde katolíkům systematicky ubývá, v Africe se počet katolíků za posledních 25 let ztrojnásobil. Vyplývá to ze „Statistické ročenky církve 2003“. Všechny důležité údaje byly zveřejněny v L'Osservatore Romano.

V letech 1978–2003 vzrostl počet katolíků na celém světě z 757 milionů na 1 085 milionů. To představuje přírůstek o 329 milionů. Vzhledem k tomu, že počet světového obyvatelstva vzrostl v tomto období ze 4 200 na 6 300 milionů, poklesl podíl katolíků ve světovém obyvatelstvu z 18 % na 17 %.

V Evropě je zaznamenána jednoznačná stagnace. Podíl pokřtěných katolíků v Evropě poklesl v daném období ze 40,5 % na 39,6 %. V roce 2003 žilo v Evropě 280 milionů pokřtěných. V Africe představovali katolíci v roce 12,4 %, o 25 let později již téměř 17 %. Také v Asii a v Americe zaznamenala církev enormní vzrůst. V Asii to činí o 78 %, v Americe o 47,6 %. Je zde ovšem třeba vzít v úvahu také rychlý demografický růst.

62 % obyvatel Ameriky bylo v roce 2003 členy katolic-

ké církve. V Africe žije 13 % všech katolíků, v Evropě 26 %. V roce 1978 žilo v Evropě 35 % všech katolíků.

V roce 2000 tvořili křesťané 36,6 % všeho světového obyvatelstva. Z toho počtu bylo 17,5 % katolíků, 5,6 % protestantů, 3,6 % pravoslavných, 1,3 % anglikánů a 6,8 % různých křesťanských denominací. Katolíků bylo tedy na světě méně než muslimů, kteří tvořili v roce 2000 19,6 % světového obyvatelstva.

Počet kandidátů kněžství se v období 1978–2003 téměř zdvojnásobil. V roce 1978 bylo seminaristů 64 000, v roce 2003 už 112 000. Tento nárůst se ovšem kontinent od kontinentu výrazně liší. V roce 1978 bylo ještě 37 % všech kandidátů kněžství v Evropě. Na Ameriku připadalo 34 %, na Asii 18 % a na Afriku 9 %. Za 25 let se obraz zcela změnil. V roce 2003 je v Evropě jen 22 % všech kandidátů, v Americe 33 %, v Asii 25 % a v Africe 20 %. Evropa zaznamenávala zvýšení do roku 1985, pak počty opět klesly na stav z roku 1978. Na 100 kněží připadalo v Evropě v roce 2003 jen 12 kandidátů, v Africe je tento podíl 72 a v Asii 60 kandidátů na 100 kněží.

Podle Kath-net



o četných sebevraždách mezi aktivními dětskými vojáky. Protože tyto děti nechodily do žádné školy, dostává se jim v nových misijních centrech základních znalostí a učí se dovednostem pro povolání. Protože zatím žily děti jen pod komandem, musí se naučit vlastnímu rozhodování. Konečně je třeba je převést po obtížné cestě z jejich dosavadního prostředí do normálního života.

Kath-net

## Počátky Církve (9)

### Antiochie a Jeruzalém (Sk 11,19-12,25)

Konečně se nacházíme mimo Palestinu v pohanském prostředí a ve velmi pěkném městě Antiochii v Sýrii na rovině řeky Oronte, vzdáleném 35 km od moře. Bylo to po Římu a Alexandrii v Egyptě třetí největší město Římské říše s 500 000 obyvateli. Vyrostle zde křesťanské společenství, které bude mít velký význam, ale nikdy neztratí spojení s mateřskou církví v Jeruzalémě. Základním principem je, že **Církev je jedna**, a to přes odlišnost místních církví.

### Jak se rodí nové společenství (11,19-21)

Místní církev v Antiochii založili ti, kteří uprchli z Jeruzaléma, když se tam strhlo pronásledování, při kterém zahynul jáhen Štěpán (rok 36). Zmínili jsme se o pozitivním důsledku pronásledování. Uprchlíci šli od místa k místu a hlásali evangelium. Každý z nich cítí, že by nebyl plně křesťanem, kdyby nepředával Slovo dalším. Jak se dovídáme již v kapitole (8,1-4), dospěli ti to utečenci do Fénicie, na Kypr a do Antiochie.

Dovídáme se nejdříve důležitou okolností, že *Boží slovo zvěstovali jediné židům*. Asi se drželi zásady: nejdříve židům. Byli to židokřesťané, kteří byli zcela uzavřeni před pohanstvím. Ale netýká se to všech. *Ti z nich, kteří pocházeli z Kypru a Kyrény, hlásali radostnou zvěst také pohanům*. Svätý Lukáš dodává, že Bůh jim velice pomáhal a počet křesťanů rostl. Bůh je otevřen všem, kteří chtějí žít společně jako křesťané. Tak se tu rodí společenství, ve kterém nejsou tabu ani pokud jde o pokrmy ani tabu společenská.

Také předmět hlásání je důležitý: **Ježíš je Pán**. To je pravý předmět katecheze a stává se takřka sloganem. V prostředí, kde lidé uctívali různá božstva,

jako Apollóna, Dafné a Artemidu, a kde žili také mocní tohoto světa, znamenalo zvolání **Ježíš je Pán** relativizaci každé lidské moci a skoncování s modloslužbou.

### Barnabáš a Šavel

Zpráva o dění v Antiochii dospěla do Jeruzaléma, a tak jako byli Petr a Jan povoláni do Sýrie, tak byl do Antiochie poslán Barnabáš, aby zjistil, zda je zde po všech stránkách dodržována zásada, že „Církev je jedna“. Barnabáš, „syn útěchy“, byl levita, tedy osobnost, která byla kvalifikovaná pro tento úkol. Když přišel na místo, *viděl, jak milost Boží působí*. Tam, kde působí sám Pán, není co kontrolovat. Proto naplněn radostí, *povzbuzoval všechny, aby zůstali věrní Pánu*. Jako člověk plný Ducha Svatého se připojil k evangelizační práci. Výsledek: *byl získán pro Pána velký počet lidí*. Je to po páté, co



se v tomto úryvku hovoří o Pánu Ježíši. To vyjadřuje přesvědčení věřících o **ustavičné přítomnosti Pána v dějinách Církve**.

Barnabáš pak přistoupil k velkému počtu iniciativ. Odebral se do



Svätý Pavel

Tarsu, aby vyhledal Šavla, vyvolený nástroj pro hlásání Ježíše mezi pohany (9,15), a přivedl ho do Antiochie.

Od doby, kdy Šavel odešel z Jeruzaléma (9,30), uplynulo

7 až 8 let. Co dělal Šavel v Tarsu? Pravděpodobně hlásal Ježíše v Sýrii a Kilíkii (Gal 1,21). Jisté je, že v té době měl velká vidění, takže mohl napsat Galatanům: *Evangelium, které vám hlá-*

*sám, jsem nepřijal od člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista* (Gal 1,11; srov. 2 Kor 12,1-10). Nyní se tedy ocitl v Antiochii, kde spolu s Barnabášem *pobyli celý rok a vyučili velké množství lidí*. Kristovo jméno stále zaznívá z jejich rtů, takže ostatní obyvatelé je začali **nazývat křesťané**. To učedníkům na jedné straně připomínalo, že být křesťanem znamená náležet Kristu, na druhé straně to z nich vytvářelo již skupinu zcela odlišnou od judaismu. Výsledkem byla skutečnost, že Antiochie ve významu předčila Jeruzalém, ale nijak nezmenšila jeho primát.

### Šírka jako znamení společenství

Je tu jedna okolnost, která upevnila společenství mezi Antiochií a Jeruzalémem (11,27-30). Když se věřící v Antiochii dověděli o bídě, která postihla „celý svět“, zajímali se především o nouzi, která dolehla pod císařem Klaudiem na Judsko. Proto se rozhodli, že každý *podle možnosti pošle bratřím v Judsku podporu*, a poslali ji po Barnabášovi a Šavlovi kněžím v Jeruzalémě. Ale proč právě kněžím a ne apoštolům? Kde byli apoštolové? Je možné, že církev se opět nacházela v pronásledování a vedení obce bylo svěřeno starším.

Je zde ještě jedna potíž. Šavel v listu Galaťanům mluví jen o dvou svých cestách do Jeruzaléma, jedné tři roky po svém obrácení a druhé po čtrnácti letech. Lukáš však zde hovoří o třetí cestě. Kdo má pravdu? Oba. Pavla v listu Galatským zajímají jen dvě cesty, které se týkají přímo jeho poslání. Při první se setkal s Petrem, aby s ním konzultoval jako s očitým svědkem (Gal 1,18), a podruhé, když šlo o to, bránit bratry proti těm, kteří chtěli vnutit obřízku i pohanům (Gal 2,1-5). Tím padají diskuse, zda je věrohodnější Šavel nebo Lukáš.

(Pokračování)

Z *Maria Auxiliatrice* 3/2004  
přeložil -lš-

### HROZBA HLADU V KENI

Keňa se obává hladu, který ohrožuje dva miliony obyvatel. Po opětovném selhání období dešťů letos v březnu a dubnu opět nevzejde žádná úroda a lidem hrozí hlad. Vzhledem k této „národní katastrofě“ vyzval ministr zemědělství světové společenství o pomoc a prostředky k obživě.

V Severním Vietnamu hrozí smrt hladem šesti milionům obyvatel. Přesto vláda věnuje obrovské finanční prostředky na zbrojení.

## PSYCHIATR NEMŮŽE NAHRADIT ZPOVĚDNÍKA

Psychiatr a kněz J. Torello kritizoval, že mnoho odborníků v oblasti psychiatrie a hlubinné psychologie označují náboženství za systém, který omezuje lidskou svobodu a předepisuje „standardizované“ chování. Citoval psychosomatika Karla Menningera, který naopak vychází z přesvědčení, že nejdůležitější příčina duševních nemocí a poruch má své kořeny v tom, že se z lidského vědomí ztratil pojem hříchu. V tom je třeba vidět také zvláštní význam svátosti smíření.

Raphael Bonelli zdůraznil, že náboženská praxe se v posledních letech stále více stává středem pozornosti lékařských výzkumů. Lidé praktikující náboženství daleko lépe snášejí tělesné i duševní choroby než lidé bez náboženství. Jejich pevná víra jim poskytuje potřebnou oporu v extrémních situacích. Neznamena to ovšem, že by náboženství bylo zárukou tělesného a duševního zdraví.

Biskup Küng zdůraznil potřebu duchovních vůdců. Tuto praxi je třeba v církvi více rozšířit. Každý kněz by měl být učitelem modlitby, ctností a křesťanského života. Duchovní vůdce není terapeut, ale pomáhá člověku, aby



se dokázal na sebe dívat objektivněji tak, jak se na něho dívá Bůh. Další jeho rolí je vybudovat u vedeného duchovní život a osobní kontakt s Bohem. Je pomocníkem, který pomáhá člověku zbavovat se chyb.

Být duchovním vůdcem předpokládá, že dotyčný sám zažil duchovní vedení a že se stále vzdělává soustavnou duchovní četbou.

To vše zaznělo na dvoudenním semináři ve vídeňském Novém Městě.

## EDITORIAL - pokračování ze str. 2

horlivý mládenec odešel od Pána nápadně smutný, když se dověděl, že by měl všechno opustit a jít za ním. Podle podobnosti božského Mistra o velbloudu a jehle přemíra hmotných statků dokonce přímo ohrožuje věčnou spásu, což si právě ti nejzáměrnější často ze všech nejméně připouštějí. Čím to?

Hospodin řekl prvním lidem, aby si podmanili zemi. Znamená to, že jim dává zemi k dispozici, aby z ní každý získával v potřebné míře všechno to, co ke svému životu potřebuje. Hřích prvních lidí však tak vážně narušil původní božský řád, že do lidského smýšlení a jednání proniklo něco nepřirozeného a nezřízeného, co narušuje původní harmonii: to co dal Bůh člověku cílevědomě a účelně k dispozici, začal člověk používat nikoliv k původně stanovenému cíli, tedy k zabezpečení svých přirozených potřeb, ale výlučně k ukojení své žádostivosti. Ono pouze doprovodné potěšení a příjemnost, které Bůh spojil s uspokojením potřeby, začal člověk nezřízeným způsobem vyhledávat samo pro sebe jako hlavní cíl bez zřetele na Boha i na bližní. Podstatou každého hříšného jednání je tedy zneužití, které je projevem a důsledkem sobectví, tedy upřednostnění sebe sama na úkor Boha i bližních. Tím je v člověku potlačena základní podobnost s Bohem – a tou je láska. Když se podíváme blíže na seznam sedmi hlavních hříchů, můžeme u každého z nich najít, že se jedná o nezřízené egoistické zneužití určitého Božího daru, který je sám o sobě dobrý, užitečný a potřebný. Pokud jde o nezřízenost týkající se majetku, nacházíme ji hned u třech hlavních hříchů. Jsou to: nestřídmost, lakota a závist, nepočítáme-li vše doprovázející pýchu. Zatímco zneužití pohlavního pudu se vždy velice zdůrazňovalo, káralo, sobeckému zneužívání majetku a vlastnictví se věnuje mnohem méně pozornosti, ačkoliv důsledky jsou daleko závažnější, můžeme

říct přímo katastrofálnější. Svědomí křesťanů v tomto směru vykazují neuvěřitelné mezery. Kdyby první sociální encyklika vyšla nikoliv v r. 1891, nýbrž o sto let dříve, mohla vzít vítr z plachet Karlu Marxovi a dát světovým dějinám jiný průběh.

Je známo a prokázáno, že člověk se častěji obrací k Bohu v situaci tísně a nouze. Ale jestliže v tomto vztahu chybí to podstatné, opravdová úcta a láska k Bohu, je i tento vztah poznamenán sobectvím. Není proto divu, že jakmile nouze pomine, ztrácí sebestředný člověk Boha ze zřetele, protože má dojem, že ho už nepotřebuje, podobně jako nemyslí na lékaře, když má pocit, že kypí zdravím. Sebevědomý pocit materiální zajištěnosti, výhodného postavení a úspěšnosti se tak promítá nebezpečně i do sféry základních vztahů a vážně je narušuje.

Pod přísným přikázáním *Ne-pokradeš* si všeobecně představujeme zákaz sáhnout na konkrétní cizí vlastnictví. Ale jestliže Bůh dal zemi do vlastnictví všem lidem, pak nikdo nemá právo okupovat přemíru pozemských statků v jakémkoliv podobě pouze a výlučně pro sebe a svůj prospěch. Jestliže je užívá tak, že ostatním zcela znemožňuje, aby z nich měli také prospěch, a oni se ocitají v nouzi, je to tedy vážný zásah do jejich Bohem přiznaných spoluvlastnických práv. Samotná osobní „zdatnost“, vydané či zděděné výhodné postavení a vlastnictví prostředků umožňujících další obohacování nikoho neopravňuje jednat bez ohledu na ty méně zdatné, znevýhodněné a zaostávající, nýbrž zavazuje pomáhat těmto slabším v jejich osobním rozvoji tak, aby si dokázali vytvářet důstojné postavení. Vztah do svého vlastnictví majetek znamená vzít na sebe také přiměřenou odpovědnost a závažné povinnosti před celým lidstvem. Čím více „hříven“ vlastním, tím větší je můj závazek vytežit z nich co nejvíce nikoliv pouze ke své

mu, ale k obecnému prospěchu. **Vlastnit znamená sloužit druhým.** V tom nám dal nejvýmluvnější příklad sám Kristus. Dal k našemu prospěchu k dispozici všechno své bohatství: své božství i své lidství a přímo sám sebe. Užívání majetku jen k vlastnímu uspokojení a potěšení znamená počínat si zcela opačně: sobecky na vrub ostatních.

Sobecké hromadění majetku probouzí a podporuje na jedné straně u vlastníka až rouhavou bohorovnou sebejistotu, stupňující se sobectví a nenasycenost, která nutí k stále větší necitelné bezohlednosti. Tyto vlastnosti však lidé tohoto světa nepokládají za neřestí, nýbrž přímo za kapitalistické ctnosti. Na druhé straně závod v obohacování má za následek křiklavé a provokující rozdíly a pobuřující nerovnosti v sociálním postavení jednotlivců, národů i celých kontinentů, ze které se rodí oprávněná nespokojenost a pocit křivdy a ten se stupňuje až k nekontrolované reakci individuální nebo skupinové vzpoury.

Prokazovat dobrodiní chápeme často jako jakousi dobrovolnou nadstavbu. Ale z popisu posledního soudu vyplývá něco zcela jiného: Kdo nepomyslel na potřeby bližních a nepodnikl nic, aby jim pomohl, bude zařazen mezi kozly a nic mu nemůže se divit, že nic takového za svého života nevěděl ani neviděl. Řeč zavřených – „Kde jsme tě viděli?“ není jejich ospravedlněním, ale jejich vlastním odsouzením, protože sami přiznávají svou slepotu jakožto logický důsledek svého sobectví. Jsou odsouzeni, protože svým sobectvím se stali zcela nepodobní Bohu.

Oblasti, které trpí nedostatkem duchovních povolání, musí vážně zpytovat svědomí. Je to pro ně závažným varovným signálem, že základní hybnou silou v jejich prostředí už není láska, nýbrž sobectví, které poznamenává i jejich vztah k Bohu. Nepomohou tu žádné ostentativní sponzorské dary, nýbrž radikální změna srdce a smýšlení. -red-

## Historie jednoho (nakladatelského) zázraku

Počátkem 80. let byla v Římě vytištěna knížka, která byla koncipována jako stručný návod, jak se vyzpovídat. Knižka byla tištěna znovu a znovu a její náklad už přesáhl půl milionu. Nyní byly připojeny i základní modlitby křesťanského života. Úvod k nejnovějšímu vydání napsal kardinál Ratzinger.

Původně to byla zcela prostá knížka: 16 stran formátu 10 x 14 cm: Na titulní stránce bylo velkým písmem napsáno: *SVÁTOST POKÁNÍ NEBOLI ZPOVĚĎ*. Bylo to v 80. letech a my jsme nemohli tušit, že toto „minivademekum“, opírající se o starý katechismus Pia X., se stane bestsellerem. V různých vydáních bylo už vytištěno více než půl milionu exemplářů až k tomu poslednímu, které má titul: „Kdo se modlí, ten se spasí“, které je doprovázeno nejkrásnějšími zpěvy křesťanské tradice a úvodem od kardinála Ratzingera.

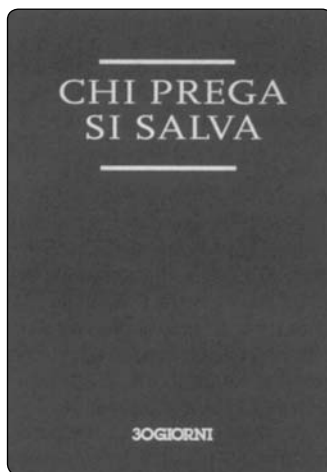
Ale ještě více udivující je dohodružství vzniku této knížky, který se opírá o římské zkušenosti. Byla totiž určena mladým i dospělým, kteří se u příležitosti různých významných setkání poprvé přibližují ke křesťanské tradici anebo se k ní znovu vracejí po dlouhých letech distance. Lidé všeho věku, pohlaví, vzdělání i politického přesvědčení.

Nebezpečí, že to bude něco jako indoktrinace v partajních školách nebo něco horšího – v sektách, nehrozilo. Právě přitažlivost velkých setkání, kterou bylo již možno u lidí konstatovat, ukazovala, že lidé hledají u kněží nebo u přátel odpověď na otázku, co Církev zcela konkrétně požaduje, když chce někdo nastoupit cestu křesťanského života. Přitom z existenciálního hlediska představuje zpověď první krok.

Oficiální katechismy, které bylo tehdy možno sehnat, mají háček ve velké přemíře slov. Je to záplava, ze které někdy je obtížné vyloupnout jednoduché a podstatné pojmy svátos-

ti: zpytování svědomí, rozlišování těžkých a lehkých hříchů, milost odpuštění. Paradoxně se ukázalo, že forma otázka – odpověď ze starých katechismů je mnohem užitečnější. Když jsme tedy čerpali z těchto starých pramenů a jiných dokumentů učitelského úřadu, bylo možné shrnout na několika málo stránkách to, co má nejprostší věřící vědět, aby se mohl dobře vyzpovídat.

Nejednalo se o nostalgické gesto ani o ideologickou reakci na diktát II. vatikánského koncilu, nýbrž šlo o překvapující objevení pokladů tradice. Pokladů života. Osvobozující jednoduchost. Autor zjistil s úžasem, že dva ze čtyř zde udávaných hříchů jako „do nebe volajících“ jsou hříchy sociální: „utlačování



chudých a bezmocných“, „zadržování spravedlivé mzdy“. Ten, kdo zažil komunistickou utopii a dal se zatahnout na scestí marxistickými intelektuály, mohl s překvapením zjistit, že tzv. antimodernistický papež stál „levému táboru“ blíže než moderní muži Církve. Komu opravdu leží na srdci osud utlačovaných, nemusí sahat po Marxovi, stačí, když čerpá z dávné církevní tradice. A opravdu, jaký úžas, když listujeme v přesném a velice praktickém seznamu „skutků tělesného milosrdenství: sytit hladové, dát cizinci přístřeší, navštěvovat nemocné a zajaté...“



Rembrandt van Rijn (1606–1669): Návrat marnotratného syna (skica)

Obdivuhodná konkrétnost křesťanství. Tradice byla často prezentována jako uzamčená komnata. A najednou před námi ležela jako otevřené okno. Světlo a svěží vzduch. Prostá tradice. Stejně jako katolická morálka. Nikoliv moralismy: zatrpkllost nešťastných, kteří nejsou schopni snést radost druhých.

Nesmíme se však domnívat, že všechny tyto existenciální poznatky byla „zadní vrátka“ pro posuzování jednotlivých hříchů. Není krásnější slovní syntézy pro zpověď než pasáže z *Miguel Ma ara*, jak ji představuje Oscar Milosz. Čerstvě obrácený Don Giovanni klepe na fortu kláštera Caridad v Seville a s hojnými slzami přednáší opatovi svou zkroušenost, ale ten ho již záhy přeruší následujícími slovy: „Lítost srdce neznamená nic, když nestoupá až k zubům a rty nejsou zaplaveny trpkostí. Povězte: Udělal jsem to a to. Řekněte to z celé duše...“ A tu z muže vyrazil přívál slov: vraždy a znásilnění, všechno jiné jen ne skrupule nějaké dívenky... A vypočítává je dále a dále bez konce, až je z toho sám bez sebe. A tu ho musí opat opět přerušit. „Nemusíte už mluvit o těch ubohých věcech, o těch hloupostech, rozumíte, mé dítě? To jsou příběhy, které musíme přenechat těm, které dále trápí velká pýcha jejich malých hříchů...“

Nepopsatelná zkušenost milosrdenství. Tak tisíce a desettisíce mladých i starších srdcí odhalilo křesťankou zkušenost. Několik dní předtím, než se Donu Giussanovi drasticky zhoršila jeho nemoc, navrhl pro velikonocní rozjímání 2005 tento text preface z ambroziánské liturgie: „Ty ses sklonil k našim ranám a uzdravil nás, když jsi nám dal ten nejsilnější lék na naše rány – milosrdenství, které je větší než naše vina. A tak díky tvé neporazitelné lásce posloužil náš hřích k tomu, že nás pozvedl k božskému životu.“

Tak se i hřích může stát užitečným. K tomu, aby vzbudil

soucit s druhými lidmi. Protože tu nejvytouženější blaženost jsme nezískali vlastní silou ani vlastní vůlí.

Pius XII. řekl před padesáti lety, že drama moderny spočívá v tom, že ztratila vědomí hříchu. Dnes snad lidé prožívají ještě větší drama. Když selhala iluze o tom, že můžeme být přirozeně dobří, objevil člověk zlo jako temné, ničivé a nevyléčitelné hlodání. On totiž neví, že jeho vlastní zlo může být uzdraveno a odpuštěno, protože to nikdy nezažil. Snad právě to je příčinou tak velké psychologické labilit, která je všem zřejmá především u dorůstající mládeže.

Všemu tomu se však naučili také díky knižičce o svátosti pokání. I ti, kteří před léty začali opět chodit do kostela, sáhli po této knižičce. Mnoho kněží a farností po ní sáhlo, když ji *30giorni* a *Il Sabato* nabídly čtenářům jako přílohu. Uvedly číslo telefonu, kde ji mohou farnosti nebo jednotlivci získat za minimální cenu.

V církevních kruzích nad ní někteří ohrnovali nos, protože pozitivnímu a vůbec ne polemic-kému duchu této iniciativy vůbec neporozuměli. Ale dostalo se jí také důležitých uznání, např. od vedoucího Apoštolské penitenciárie Mons. Luigiho de Magistris, který sdělil redakci, že penitenciárie i Ústřední výbor Jubilejního roku ji doporučily rozdávat poutníkům. A že to bylo moudré opatření, poznali jsme jako novináři, když jsme byli svědky návalu poutníků, při kterém ne vždy byl nápomocen takový jednoduchý prostředek k zvládnutí podstatné dimenze Svátého roku, jakou je svatá zpověď. Je pro nás potěšující, když dnes po dvaceti pěti letech vidíme mladé chlapce a děvčata oblečené stejně jako starší generace, jak se s prostotou a vroucností modlí ze stejné knižičky, z jaké se modlili již jejich prarodiče...

30giorni 4/2005



## JÁ JSEM (24)

VY JSTE ZE SVĚTA,  
JÁ ZE SVĚTA NEJSEM (Jan 8,23)

*Ježíš jde vstříc tvoru, který se sytí pozemskými dobry,  
aby mu ukázal rozkoše duchovního života*

**Vy jste ze světa, já ze světa nejsem, řekl jsem, když jsem byl na zemi. Proč jsem přišel? Přišel jsem, abych tě vytáhl z bída, ve které jsem tě našel, a pozvedl tě k důstojnosti Božího dítěte. Chci, abys pochopil, že jsi mistrovské dílo mé moci.**

**Tři božské Osoby ti předaly odlesk svých dokonalostí, učinily tě rozumným, svobodným, duchovním, aktivním, což je výraz jejich velikosti.**

**Láska tě stvořila, jsi předmětem mé něžnosti, jsi to, co jsem přišel hledat zde na zemi a s čím se chci spojit vši silou své lásky v Eucharistii.**

**Ty patříš zemi, ale máš Spasitele, který je v nebi a přišel, aby spojil, sloučil tyto dva póly mocným magnetem lásky. Přišel, aby tě vykoupil za cenu svého vlastního života, proto jsi důležitější než všechny záznaky nebeské oblohy a převyšuješ hvězdy, protože máš cenu života tvého Ježíše, který je stále připraven ho za tebe obětovat.**

**V každém okamžiku vystupuji znovu na Kalvárii oltářů pro tvoje dobro, jsem v Eucharistii připraven vylít své milosti na všechny lidi.**

**Rozjímal jsi někdy o těchto pravdách?**

**Miluj svůj život, protože je stvořen láskou, která vytryskla z Božího Srdce, kam se má vrátit. Buď oltářem, abys mě přijímal a klaněl se mi při každé příležitosti. Ano, patříš na zemi, ale přetvořen ve mne budeš patřit do nebe.**

**Co bys udělal, kdybys se tě v tomto okamžiku zeptal, co jsi udělal se svým životem? Pojď a zbožšti se stykem se mnou, zanechej neřestí, usměrni své sklonky od země ke mně, abys byl mým obrazem plně lidským a zcela božským.**

**Pojď!**

### DÍKŮVZDÁNÍ

Ježíši, děkuji Ti s láskou a uznáním. Zaměřen na věci zde na zemi, přestal jsem pozvedat své oči k tomu místu, kde Ty přebýváš, k ráji rozkoší a radosti, která převyšuje všechno lidské pomýšlení: nebe!

Ježíši, Ty jsi shora, stal ses Eucharistií, abys mě zbožštil a mohl mě dovést do radosti Tvého společenství.

*Ty nechceš smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a žil*<sup>(133)</sup>. Pozvedni mé oči, mého ducha, celou mou bytost, abych Tě hledal, nekonečné Dobro, ve kterém jsou uzavřena všechna dobra.

Přiveď mě k sobě a učin mě Tobě podobným pokrmem Tvého Těla a Tvé Krve, přetvoř mě v Tebe ukřižovaného. Když budu každý den přijímat sv. přijímání, Tvůj Otec přijme mne a já budu tam nahoře.

Maria, která jsi žila na zemi božským a nebeským životem, vypros mi, abych žil na světě a dělal všechno s velkou čistotou úmyslu.

### MYŠLENKY PRO ŽIVOT

Chcete-li, aby vás Bůh slyšel, *naslouchejte Jemu*. Svatost nezávisí na tom, co děláme, jako spíše na způsobu, jakým to děláme. „Máš takovou cenu, jakou cenu má tvoje modlitba,“ říká sv. Jan od Kříže.

Tvůj život v Bohu a Bůh v tvém životě.

Mé nohy jsou na zemi, ale mé srdce je v nebi.

### PŘEDSEVZETÍ

Ježíši, učni, abych Tě dnes ztratil ze zřetele a abych každý den učinil dobrou modlitbu: na tom závisí můj vnitřní život.

■ Pane, dnes Ti obětují mnoho duchovních svatých přijímání za řeholní společnosti a za osoby zasvěcené Bohu.

■ Ježíši eucharistický, dej, aby rodiny pěstovaly vnitřní život, aby byly blízko Tebe.

<sup>(133)</sup> srov. Ez 33,11

### RODIČE TERRI SCHIAVO U PAPEŽE

Po generální audienci 18. května přijal papež Benedikt XVI. rodiče Terri Schiavo, která po dlouhodobém životu v bdělém komatu zemřela na následky soudně nařízeného vyhladovění. Den předtím přijal manžele kardinál Martino, který se velmi zasazoval za záchranu života Terri Schiavo. Rodiče přijeli v doprovodu představitelů nové organizace „Misionáři evangelia života“, kterou založil kněz Frank Pavone a jejíž stanovy předali Svátému stolci. Kardinál Martino připomněl při té příležitosti slova, která pronesl Benedikt XVI. v lateránské bazilice: „Svoboda zabíjet není pravá svoboda, nýbrž tyranie, která zotročuje člověka.“

\* \* \*

V rámci účasti na Světovém dni mládeže nenavštíví Benedikt XVI. své rodné Bavorsko. To je názor jeho bratra Georga Ratzingera. Důvod je prostý: Konkurence s velkou událostí v Kolíně je nežádoucí. „Když navštíví Světový den mládeže v Německu, žádné další návštěvy nebudou v Německu na programu. Lidé by si řekli: Když ho mohou potkat v Řezně, proč bych jezdil do Kolína. Papež pojedje do Kolína, zúčastní se Světového dne mládeže a vrátí se do Říma. Tolik je mi známo o jeho plánu.“

## Výzvy fatimského poselství (13)

Takto Ježíš Kristus ustanovil Petra za viditelnou hlavu a vůdce své Církve na zemi se vší mocí, aby ji řídil, vedl a vyučoval za stálého působení a pomoci Ducha Svatého, jehož prostřednictvím mu Mistr udělil dar „neomylnosti“. Kdyby tomu tak nebylo, myslím si, že by se Ježíš Kristus nemohl zavázat, že v nebi bude všechno tak, jak jeho zástupci učiní v jeho jméně na zemi. Všichni víme velmi dobře, jak všichni lidé podléhají nedostatkům a omylům, protože jsou prostými tvory; proto tím, co zajišťuje neomylnost Církve, je pomoc Ducha Svatého, kterou přislíbil Ježíš Kristus: „*A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já*“ (Jan 14,24-26). A když se Pán později vrátil k tomuto tématu, řekl: „*Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten (...) vás uvede do celé pravdy*“ (Jan 15,26; 16,13).

Máme tak zajištěnu neomylnost Církve ve slově Krista, který je Pravda: „*Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ (Jan 14,6). Naši cestou je Kristovo slovo, svěřené s pomocí Ducha Svatého jeho Církvi.

Avšak vaše otázky pokračovaly: *Která z různých církví, jež se nazývají křesťanské, je prvotní a pravá?*

Jak jsme viděli, Ježíš Kristus si vyvolil sv. Petra a určil ho za vůdce a hlavu své Církve na zemi. Jemu svěřil poklad své nauky, aby ji střežil a učil spolu se všemi těmi, kdo s ním zůstávají spojeni v téže víře, v téže naději a v téže lásce.

Sv. Jan nám vypráví, jak Ježíš Kristus jednoho dne po svém vzkříšení čekal na břehu na apoštoly, kteří šli lovit ryby, a jak jim

poté, co vystoupili z loďky, nabídl pečené ryby a chléb. *Když posnádali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr (...) mu odpověděl: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce!“ (Jan 21,15-17).*

Ježíš Kristus svěřil do péče sv. Petra celé stádo, kterým je jeho Církve: beránky a ovce, ovce a pastýře. Proto pravá Kristova Církve je tvořena všemi těmi, kdo zůstávají spojeni s Petrem v téže víře, v téže naději a v téže lásce, kterou je láska Kristova. Bůh je „Láska“, a proto vyžaduje od svého zástupce trojí vyznání lásky.

Boží Církve je vpravdě Církví lásky. Právě o to prosil Ježíš Kristus Otce krátce předtím, než se za nás vydal na smrt: „*Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. (...) Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěřili ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žeš je miloval, jako jsi miloval mne*“ (Jan 17,11.20-23).

Vidíme, že Ježíš prosí Otce nejen za apoštoly, ale za nás za všechny, kdo jsme uvěřili v něho a v jeho slovo, které nám bylo předáno skrze apoštoly a jejich nástupce. A za co prosí Otce? Aby údy jeho Církve zůstávaly tak spojeny mezi sebou, že budou tvořit jedno: „*Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich*

*slovo uvěřili ve mne: ať všichni jsou jedno*“; a dále, „*aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žeš je miloval, jako jsi miloval mne*“ a „*aby byli v dokonalé jednotě*.“

Těmito slovy nám Ježíš Kristus zjevuje, jaká má být jednota jeho Církve: jedna jediná. Jediná jednota, která nepřipouští rozdělení: „*A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno*.“ Spojení totiž vírou, nadějí a láskou.

Před touto modlitbou k Otci setrval Ježíš dlouho v rozhovoru se svými učedníky a v jedné chvíli jim řekl: „*Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří*“ (Jan 15,4-6). Podle tohoto obrazu vinného kmene a ratolestí vidíme, že život údů mystického Těla, kterým je Církve, závisí na jednotě s Kristem. On je hlavou Církve v osobě svého zástupce a my jsme údy; on je vinný kmen a my jsme ratolesti. Jako ratolest oddělená od vinného kmene uschne a nedává ovoce, tak stejně my, jestliže se hříchem oddělíme od pravého kmene, kterým je Kristus, a přestáváme se živit mizou jeho milosti, scvrkáváme se, schne, nedáváme ovoce a nehodíme se pro nic jiného než pro věčný oheň.

Zde máme dobře definován osud těch, kteří svedeni falešnými myšlenkami a pokušeními světa ďábla či těla se nechávají strhnout a oddělují se od pravého mystického Těla Kristova, kterým je Církve. Aniž bychom je následovali, máme se za ně modlit a obětovat, aby se vrátili na dobrou cestu, protože Bůh nechce, aby se hříšník zatratil, ale aby se obrátil a žil.

Toto je důvodem, proč nám naše Paní tolik doporučovala modlitbu a obět za obrácení hříšníků: „*Modlete se, velmi se modlete a přinášejte oběti za hříšníky. Mnoho duší jde do pekla, neboť není, kdo by se za ně obětoval a modlil*“ (Fatima, 19. srpna 1917). Proto skrze naši jednotu s Kristem, s jeho Církvi, se máme stávat obětmi smíru a prosby za obrácení našich bratří. V tom je vrchol ideálu naší lásky: milovat ty, kdo o nás možná hovoří zle, zlořeči nám a pronásledují nás. Naše odpuštění, nabídnuté jim ve světle víry, naděje a lásky, je opět přitáhne do Boží náruče.

A tak Boží Církve je jedna: jediná, spojená pouty odpuštění, lásky a víry. Je jedna a katolická, všeobecná, jak nás učil a jak nám nařídil Ježíš: „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen*“ (Mk 16,15-16).

Boží Církve je apoštolská: Ježíš Kristus ji svěřil apoštolům a jejich nástupcům, kteří od nich přijali věrné svědectví o vykoupení s posláním, aby ho činili přítomným a oživujícím až do posledních konců země a dějin: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte mi za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!*“ (Mt 28,18-20)

Ježíš Kristus nás ujišťuje, že nejenom svěřuje svou Církve apoštolům, ale že bude s nimi až do konce světa v osobě jejich nástupců. Tato Pánova přítomnost v jeho Církvi posiluje naši víru, naši naději a naši lásku, protože Boží Církve je Kristus mezi námi, je Kristus v každém z nás, neboť jsme údy jeho mystického Těla, jeho Církve.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

## Poselství Královny míru

*Drahé děti! Opět vás zvu, abyste v pokoře žily má poselství. Vydávejte o nich svědectví zvláště nyní, kdy se blíží výročí mých zjevení. Děti moje, buďte znamením pro ty, kdo jsou daleko od Boha a jeho lásky. Já jsem s vámi a všechny vás žehnám svým mateřským požehnáním. Děkuji, že jste přijaly mou výzvu!*



Medjugorje 25. 5. 2005

### DÍLO NA NÁDVOŘÍ ŠKOLY PŘIPOMENE LIDSKÉ OSUDY

**Olomouc** ■ S ojedinělým projektem přicházejí v této době studenti a učitelé Caritas – Vyšší odborné školy sociální v Olomouci. Na nádvoří školy chtějí postavit sochu v podobě vyřezávané piliřové konstrukce, do níž se budou vkládat kameny. Každý kámen je připomínkou jednoho lidského osudu, který studenty oslovil během jejich účasti na sociální praxi. Prvních patnáct kamenů – příběhů, které jsou základem budoucího díla, již bylo představeno veřejnosti 24. května. Kameny přivezli studenti oboru sociální a humanitární práce, kteří absolvovali v letním semestru několikátý denní praxi v oblastech východního Slovenska, Ukrajiny, Kosova, Rumunska nebo Ugandy. Pomáhali tam při práci s uprchlíky, sociálně potřebnými, bezdomovci či Romy.

Autorem výtvarné podoby díla je sochař Lubomír Doštal, patronem projektu je senátor Jaromír Štětina. Jednotlivé příběhy vztahující se ke každému umístěnému kamenu chtějí studenti také publikovat na internetových stránkách školy. „Měl by to být průsečík lidských osudů z celého světa, bod, kde se protínají zkušenosti studentů, učitelů a potřebných lidí v různých částech planety na místě naší školy,“ zdůraznil ředitel VOŠ Caritas Martin Bednář. Jeho slova potvrdil i generální sekretář Sdružení Česká katol. charita Jindřich Suchánek, který posílá budoucích absolventů vidí v tom, aby „byli misionáři lásky a milosrdně pomáhali trpícím lidem“. *P. Cekota*

**Poutě v kostele sv. Antonína Paduánského v Blatnici pod sv. Antonínem v roce 2005:** 13. 6. v 17.00 hod. – **Domácí poutí** – celebruje P. Jan Komárek, SDB • 19. 6. v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. – **Hlavní poutí** – celebruje Mons. Vojtěch Šíma, rektor kněžského semináře v Olomouci • 3. 7. v 9.00 a 10.15 hod. – **Petrovavlovská poutí** – celebruje Mons. Milán Kouba, generální vikář Arcidiecéze olomoucké • 28. 8. v 9.00 a 10.15 hod. – **Děkovná poutí** – Prof. PhDr. Dr. Tomáš Halík; krojované procesí vychází v 9.15 hod. od farního kostela • 29. 10. v 16 hod. – **Dušičková poutí** – P. Antonín Klaret Dabrowski, OFM.

**Unie křesťanských pedagogů České republiky** Vás srdečně zve na **LETNÍ SEMINÁŘ**, který se bude konat **ve dnech 15. – 19. srpna 2005** pod záštitou předsedy výchovně-vzdělávací komise při ČBK pana biskupa J. E. Mons.ThLic. Dominika Duky, OP. Místo konání: Svatý Hostýn, Poutní dům Matice svatohostýnské. Téma jednání: Vzdělávací školní program a výchova. Program bude zaměřen na problematiku výchovy ve škole a vzdělávací obsah v oblastech nejvýrazněji zkruslaných komunistických ideologií. Konkrétně jde o pohled na člověka, moderní biologii, naše dějiny a součinnost rodiny a školy. Uvedeným tématům budou věnovány jednak přednášky erudovaných lektorů, jednak společná diskuse a jednání v pracovních skupinách. Bude příležitost i každodenní účasti na mši sv. Program bude mít i kulturní část a společný výlet. Ubytování je zajištěno v prostorách poutního domu Matice převážně ve zlízkových pokojích se soc. zařízením a bude hrazeno ze získané dotace stejně jako stravování. Účastnický poplatek 500 Kč uhradíte po příjezdu. Uzávěrka přihlášek: 20. června 2005. Těšíme se na Vaši účast! Přípravný výbor semináře.  
**Kontakt:** Zdíkovská 110, 150 00 Praha 5, tel./fax: 257 219 207.

## Liturgická čtení

**Neděle 12. 6. – 11. neděle v mezidobí**

1. čt.: Ex 19,2–6a

Ž 100(99),2.3.5

Odp.: 3c (*Jsmo jeho lid a stádece jeho pastvy.*)

2. čt.: Řím 5,6–11

Ev.: Mt 9,36–10,8

**Čtvrtek 16. 6. – ferie**

1. čt.: 2 Kor 11,1–11

Ž 111(110),1–2.3–4.7–8

Odp.: srov. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 6,7–15

**Pondělí 13. 6. – památka sv. Antonína z Padovy**

1. čt.: 2 Kor 6,1–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uveď ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mt 5,38–42

**Pátek 17. 6. – ferie**

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b–30

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7

Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivě z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,19–23

**Úterý 14. 6. – ferie**

1. čt.: 2 Kor 8,1–9

Ž 146(145),2.5–6.7.8–9a

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,43–48

**Sobota 18. 6. – nez. sobotní pam. P. Marie**

1. čt.: 2 Kor 12,1–10

Ž 34(33),8–9.10–11.12+15

Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Mt 6,24–34

**Středa 15. 6. – nez. pam. sv. Víta**

1. čt.: 2 Kor 9,6–11

Ž 112(111),1–2.3–4.9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18



## Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 6.	PO 13. 6.	ÚT 14. 6.	ST 15. 6.	ČT 16. 6.	PÁ 17. 6.	SO 18. 6.
Antifona	1028	1734	1060	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
<b>Ranní chvály:</b>							
Hymnus	1029	1734	1061	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1735	1065	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	699	1735	1065	1391	1095	1111	1669
Prosby	1033	1724	1065	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	700	1390	1065	1391	1096	1112	1656
<b>Modlitba během dne:</b>							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	1116	1131
<b>Nešpory:</b>							
Hymnus	1024	1039	1736	1071	1085	1101	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1737	1074	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1737	1074	1391	1105	700
Prosby	1028	1043	1731	1074	1090	1105	1121
Záv. modlitba	700	700	1390	1075	1391	1106	701
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

**NOVINKY**

**MARIA PANNO, MATKO SLOVA**

*Uspořádal Mojmir Trávníček*

Mariánská inspirace je v české poezii přítomná od nejstarší středověké duchovní lyriky přes lidové písně až k dnešním dnům. Lze říci, že mariánská tvorba českých básníků je za posledních osmdesát let mnohotvárnější, bohatší a namnoze i umělecky náročnější. Básnické texty, obsažené v tomto malém kritickém výboru z tvorby 20. století, představují různé poetiky a rozmanitý přístup k mariánské tematice. Výbor obsahuje také medailonky autorů se základními bibliografickými údaji. Úvodní slovo napsal Mons. Josef Hrdlička.

*Matice cyrilometodějská s. r. o., váz., 235x143 mm, 224 stran, 198 Kč*



**VÍRA, NADĚJE A LÁSKA**

*Svatava A. P. Škráňková*

Autorka – lékařka a členka Sekulárního františkánského řádu – představuje duchovní poezii jako reflexi osobní zkušenosti víry v Ježíše Krista v jejím znovuzrození. Svěže načrtnuté okamžiky osobního života každého z nás, které vnímavé autorce „brnkly o tvář“ svou vnitřní mnohotvárností, otevírají čtenáře k zachycení Božího poselství z vertikály a rozdávání bližním v horizontále. Čtenářský zážitek umocňuje podnětný výtvarný doprovod Lenky Čochkové.

*Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., 235x143 mm, 48 stran, 149 Kč*



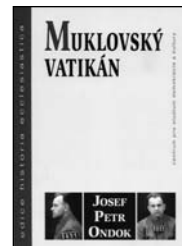
**Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ**

**MUKLOVSKÝ VATIKÁN**

*Josef Petr Ondok*

Vzpomínky českobudějovického kněze, filozofa a přírodovědce Josefa Petra Ondoka (1926–2003) na 12 let strávených v komunistických vězeních, kam se dostal počátkem 50. let za organizování filozoficko-náboženských vzdělávacích kroužků pro studenty. Ondok podává cenné svědectví o životě lágrových kněží (mj. J. Zvěřina, A. Kajpr, S. M. Braito, A. Mandl), osobitě vyprávění doplňuje fotografická příloha a dokumenty o soudním procesu i průběhu autora věznění.

*CDK, brož., A5, 136 stran, 198 Kč*



**SVATÉ TVÁŘE Z KALENDÁŘE**

*P. Jan Hrabě Kroupa*

Veršované životopisy světců na každý den v roce. P. Kroupa zde ukazuje, že světci, které do své sbírky vybral, byli lidé jako my. Aby něčeho dosáhli, museli se namáhat jako my. Také pokušení měli jako my a dokonce měli i své chyby, ale nikdy se s nimi nesmířili, avšak bojovali proti nim ze všech sil a právě tím se stali svatými. Druhé vydání.

*LÍPA, váz., A5, 272 stran, 179 Kč*



**Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803**

**Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803**

**Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz**

**Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese**

**www.maticecm.cz**

772 00 Olomouc 2  
147/2002  
P.P.

**TZ**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.  
Dolní nám. 24  
771 11 Olomouc 1**